

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 215. Confessarius pœnitentem obligare potest ad satisfactionem ex
parte, vel ex toto implendam ante absolutionem, dum id ipsius curationi
spirituali iudicat expedire.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

lariter non prius absoluebantur, quam satisfactio-
nem canonicam, magna saltem ex parte, imple-
visent, ut constat ex dictis cap. 15. & seqq. Ita
res disciplinae fuit, quae & antiquitus varia fuit, &
ab Ecclesia iustis de causis mutari potuit, uti re-
vera mutata est, tacito saltem consensu. Hodier-
na quippe disciplina est, ut verè poenitentibus an-
te impetam satisfactionem absolutio ut plurimum
impendatur. Nec hoc reprehendi potest, cum nul-
la lege, vel autoritate, vel ratione offendi possit,
satisfactionem absolutio esse necessariò præmit-
tendam ex institutione Christi, vel ex natura hu-
jus Sacramenti; imò oppositum constat ex dam-
natione hujus propositionis Petri de Oïma à Six-
to IV. & Concilio Complutensi: non peractâ pœ-
nitentiâ, contentes absolvendi non sunt, nec non
ex damnatione sequentium propositionum ab A-
lexandro VIII.

Ordinem præmittendi satisfactionem absolutio-
ni induxit, non polita, aut institutio Ecclesiae, sed ip-
sa Christi lex & præscriptio, naturâ rei ipsam
quodammodo dictante.

Per illam praxim morè absolvendi, ordo pœni-
tentiae est inversus.

Conjectura moderna, quoad administrationem
Sacramenti Poenitentiae, etiam si eam plurimorum
hominum sustinet autoritas, & multi temporis
distantiâ confirmet; nihilominus ab Ecclesia non
habetur pro usu, sed pro abusu.

4618 Denique hanc propositionem: executio pœni-
tentiae, seu satisfactionis impositae, necessariò ex in-
stitutione Christi, ac invarianti naturâ Sacramen-
ti, ita prærequiritur absolutio, ut aliqui absolu-
tio non sit valida, nisi ejusmodi satisfactio prius
completa fuerit: Facultas Patiensis damnavit ut
temerariam, & hereticam, & à Sixto IV. contra
Petrum de Oïma, illiusque sequaces prædamnata.
Profectò validam esse absolutioem ante pœni-
tentiâ satisfactioem, Tridentinum supponit, dum
sect. 6. c. 14. pœnitentiâ partes isto ordine enu-
merat: contritio, confessio, absolutio, satisfactio,
non quidem pro poena aeterna, quae vel Sacramento,
vel Sacramento voto, unâ cum culpa remittitur.
Aperit quippe supponit, ante satisfactioem, Sa-
cramentum jam validum esse & fructuosum, ut
potè quo poena aeterna unâ cum culpa remittitur.

CAPUT CCXV.

Confessarius poenitentem obligare potest ad sa-
tisfactionem ex parte, vel ex toto implendam
ante absolutioem, dum id ipsius curationi
spirituali iudicat expedire.

4619 Tametsi enim veterem disciplinam universim
instaurare, non sit privatorum hominum,
sed Summorum Pontificum, vel Conciliorum
Generalium; nihilominus eum Christus de tem-
pore implendae satisfactionis nihil præceperit; nec
Ecclesia universim jubeat poenitentem absolvi an-
te pœnitentiâ satisfactioem; nec absolutioem
usque ad eam pœnitentiâ differri prohibeat; nihil
est quod prohibeat Confessarium id facere, dum
curationi spirituali poenitentium rationabiliter ju-
dicat id expedire. Quod profectò rationabiliter
judicat, quando merito timet poenitentem, nunc
absolutum, facillè relapsurum, nisi terretur dilatio-
ne absolutioem, & interim iustus peragere opera
laboriosae satisfactionis, tandem ad se reversus,
gravitatem peccati, emendationisque necessitatem
agnoscat. Ego (inquit Arriaga de poenit. disput.
38. n. 39.) dicere possum, me multoties cum ali-
quibus juvenibus hoc remediò usum, & feliciter
illud mihi successisse.

Id etiam rationabiliter judicat, dum poenitens
impositam sibi satisfactioem, post acceptam ab-

solutionem, non semel neglexit, ut absolutioem
dilatioem compatiatur dicat amplius non negligere.
Idem est dum merito timetur neglecturus.

Id denique rationabiliter judicat, dum, sive ob
frequentem, festinum, & facilem relapsum, sive
aliam ob causam ipsi hinc & nunc merito suspecta est
sufficiens contritio poenitentis. Tunc enim necesse
est ut eam diligenter exploret, non solum atten-
dendo ad confessionem poenitentis, & ad verba
promittentis (absque ullo fructu sæpius facta)
sed & ad fletus, & lachrymas, & opera corrigentis.
Alias enim merito dicere potest cum Grego-
rio: *Confessum verba quid sunt aliud nisi folia?*
& subterere, veram poenitentiam non ex foliis,
sed ex fructibus emendationis, & satisfactioem
cognosci, prout multis argumentis demonstratum
est supra.

Nequis verò existimet, præsentem assertionem
esse singularem, legat, si labet, Cardialem de
Lugo de poenit. disp. 14. sect. 10. ubi commu-
nem esse dicit Theologorum doctrinam, quod
possit Confessarius aliquando obligare poenitentem,
ad implendam poenitentiam ante absolutioem. Quod
tacet non posse facere per modum vindictae & pu-
nitionis; potest saltem facere per modum medicinae,
quando iudicat id esse necessarium, vel utile pœni-
tentiae, ex eo quod solet facillè omittere poenitentias
postea sibi impositas, vel ut Confessarius certus sit de
poenitentia impleta, vel ob alios fines. De eadem
communi doctrina testatur Joannes Bosco Theol.
Sacram. p. 3. disp. 7. de Sacramento Poenit. sect.
4. conclus. 11. n. 198. pro ea nominatim referens
Suarez, Reginaldum, Fillium, & Bonaciam.

Denique quod absolutio usque ad pœnitentiâ
poenitentiam differri possit, etiam ad exploran-
dam poenitentis contritioem, idque expediens
sit, dum poenitens in eadem sæpè peccata relap-
sus est, docet novissime Natalis Alexander Theol.
Dogmat. & Moral. to. 4. l. 2. c. 6. a. 6. regulâ 4.
per totam.

CAPUT CCXVI.

Abolutioem sacramentalis naturae exponitur.

Exposita materia, seu partibus materialibus Sa-
cramenti Poenitentiae, exponenda superest for-
ma ejusdem, videlicet absolutio, quae, ut Tri-
dentinum definit sect. 14. c. 6. *quavis alieni,*
divini utique, benefici sit dispensatio, tamen non
est solum nudum ministerium, vel annuntiandi E-
vangelium, vel declarandi remissa esse peccata, sed
ad instar actus judicialis, quo ab ipso (Sacerdote)
velut à Judice, sententia pronuntiat.

Itaque absolutio est sententia definitiva remis-
sionis peccatorum, à legitimo Ministro prolata
super poenitentem, ritè contritum & confessum.
Consistit in his verbis: *Ego te absolvo à peccatis*
tuis, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus san-
cti. Amen, prout habetur in Rituali Romano.
Unde dici non debet (ut aliqui dicunt) *ab omni-*
bus peccatis tuis. Quia Rituale reformatum
sustulit vocatam omnibus. Non enim Sacerdos ab-
solvit ab omnibus venialibus: cum nec omnia
poenitens confiteatur, rarissimèque habeat affe-
ctum ab omnibus de puratum. Dicit etiam non de-
bet, à peccatis tuis contritis, confessis, & obliis.
Quia ly *contritis*, intellectum de contritione per-
fecta, malè additur: cum sufficiat contritio im-
perfecta. Illa verò, *confessis & obliis*, superflua
sunt. Quia ly *confessis* satis significatur per circum-
stantiam consignificantem. Reliqua verò peccata
quae diligenter cogitanti non occurrunt, in univer-
sum eadem confessione inclusa esse intelliguntur, ait
Tridentinum sect. 14. c. 5. Et idèd Romana
Ffff 3